

Alt bliver godt igen

Alt bliver godt igen

af

Karoline Brejnholt Jensen

Hej jeg hedder Lucca nu vil jeg fortælle hvordan jeg endte i denne magiske verden.

Da jeg var 12 år var jeg meget stresset og ked af det. Grunden til at jeg var ked af det var fordi at mine forældre blev skilt. Da de blev skilt fik jeg det meget dårligt og begynde at få stress. Min mor og far havde valgt at jeg skulle bo hos min mor, men problemet var at min mor var ikke den bedste mor fordi hun tænkte kun på sig selv og ingen andre. Det var også en af de grunde til at de blev skilt. Min mor fik pludselig en ny kæreste, hun tænkte at han bare kunne komme løbende ind i mit liv, som om han kunne det. Jeg kunne virkelig ikke lide ham, der var bare noget uhyggeligt ved ham. Hver morgen jeg kom ned sad han og kiggede hen imod trappen og ventede på at jeg kom ned, men når jeg kom hjem fra skole så sad han i sofaen og stirrede hen på døren. Når jeg så går ind af døren siger han " Jeg har ventet på dig " jeg sætter bare min skoletaske og går op på mit værelse og kommer først ned ved aftensmad.

En dag da jeg går op på mit værelse så ser jeg en meget mærkelig dør som jeg ikke har set før. Jeg tager mod til mig og går derind lige så snart jeg træder der ind falder jeg. Jeg kigger op og ser noget der ligner en jungle, der er meget smukt det er også som om alt min stress var forsvundet. Jeg kan også se at der er en stor bjørn på vej i min retning. Nej nej det her sker ikke, jeg troede jeg skulle dø men det gjorde jeg ikke. " Hej jeg hedder Nikula " sagde bjørnen. Jeg blev så glad for at jeg ikke døde så man ikke kan beskrive det. " H-hej " var det eneste jeg kunne stamme frem. " Undskyld hvis jeg skræmte dig det er sket et par gange med andre mennesker" sagde bjørnen. " Nej du skræmte mig ikke jeg troede bare at jeg skulle dø " sagde jeg. " Nåh du er den slags person den der er bange for bjørne, nå men jeg hedder stadig Nikula. Hvad med dig? " sagde bjørnen. " Jeg hedder Lucca Brejnholt " sagde jeg selvsikkert men med en lidt rystende stemme. Jeg rejste mig op og kunne mærke at mit hjerte bankede lidt hurtigere end normalt, men jeg lod som ingenting. " Nå kom med mig vi går hen til de andre" sagde

Nikula. "Altså andre bjørne eller hvad mener du med det?" sagde jeg mens jeg følte mig lidt bange, fordi jeg gik med en bjørn som på alle tidspunkter kunne slå mig ned. "Nej nej de andre mennesker det er ikke kun dig der er her. Folk kommer her for at få alt deres stress væk og også bare får at få det bedre " sagde Nikula. "Så der er mange der kommer her bare for at få deres stress væk?" sagde jeg. "Ja vi har mange personer her. Det er fordi der kommer en dør til dem som der har meget stress og bare har det dårligt. Kom du ikke også herind på grund af at der var en dør som du ikke havde set før?. Fordi vi kom nemlig en dør ind til dig" sagde Nikula. " Jo jeg så en dør som jeg ikke havde set før. Først troede jeg bare jeg var dum men så åbnede jeg døren og så gik jeg ind, og så faldt jeg og nu er jeg her" sagde jeg. "Ja det lyder som det der ville ske, der er bare ikke så mange der falder men det kan vi ikke bestemme. Inden du kom her var der så nogle mistænkelige personer, eller nogen der lige var kommet hos dig?" sagde Nikula. "Altså ja på en måde, min mor har lige fået en ny kæreste, han sidder og venter på at jeg kommer ned og spiser aftensmad. Han sidder også bare og venter når jeg kommer hjem fra skole og sådan nogle ting. Det jeg synes er mest mærkeligt ved ham, det er at han ikke har noget arbejde" sagde jeg. "Jeg tror du er lige den vi mangler, fordi der er det her røde snask som der er ved at overtage vores verden. Vi skal have hans mobil, men ikke hans rigtige vi skal have hans Nukaka." siger Nikula. "Hvad er en Nukaka?" siger jeg med en mærkelig stemme. "En Nukaka er den ting han kan styre hvor meget af det der snask der skal komme. Det er virkelig ikke godt, hvis det kommer over hele vores verden. Og hvis det skulle ske så vil alt blive dødt, vi ville dø og jer mennesker ville dø og alt ville bare dø!" siger Nikula med en bange og rystende stemme. "Du skal ikke blive bange jeg er her for at hjælpe. Jeg vil gøre hvad som helst for at i har det godt. Så hvad skal jeg gøre?." siger jeg med en beroligende stemme. "Jeg skal nok fortælle hvad du skal gøre senere men nu er vi her." siger Nikula.

Jeg var helt mundlam da jeg så hvor de boede. Det var så flot, husene var bygget af massivt farvet træ. Og himlen var så blå og der var kun én sky som lignede mig hvad. "Hvorfor er der en sky der ligner mig?" spurgte jeg Nikula om. "Nåh ja der kommer altid en sky der ligner den nye person der er kommet her, det er lidt sjovt ikke." sagde Nikula. "Ja det er lidt sjovt." Sagde jeg. "Hej" kom der fra en person jeg ikke havde

set før. Hun stod og bankede en træplade ind i en anden træplade, hun byggede nok et hus. "Hej hvad hedder du jeg hedder Lucca " sagde jeg. "Det hedder du ikke længe." sagde hun. "Hvad mener du med det?" Sagde jeg. "Har du ikke fået dit navn, har Nikula ikke sagt noget til dig! Nå men jeg hedder Ranka."

"Undskyld det er så Ranka hun er ikke den bedste vi har her. Og det med dit navn det er fordi at alle får et andet navn." Sagde Nikula.

"Hvad er mit navn sig det så? " sagde jeg med en overrasket stemme. Jeg ville gerne vide hvad mit navn var." Jeg kan ikke sige hvad dit navn er men når du får det så får du også magiske kræfter. Men du får først dit navn i aften klokken 18.00, til navne-ceremonien." Sagde Nikula.

"Jeg kan ikke vente hvad er klokken, er tiden anderledes her inde, har i ure, kan jeg bare kigge på mit menneske ur og så er det hvad klokken er her." Sagde jeg med en nysgerrig stemme. "Nej du kan ikke kigge på dit menneske ur og så er det hvad klokken er her også. Tiden står næsten stille i menneskeverdenen lige nu. Når der går et minut her går der kun et sekund i menneskeverdenen. Og vi har ure herinde hvorfor skulle vi ikke have det. Og klokken er 16.02." Sagde Nikula. Vi gik også rundt og hilste på de andre og de hed: Anja, Ravn, Kanja, Rak, Hilda, Visda og Samuel. Der var også en pige som hed Lilja og vi var på samme alder. Vi blev bedste venner med det samme. Nikula hun gad ikke og sidde og se på Lilja og mig snakke så hun gik. Vi snakkede i så lang tid. "Hvad er klokken Lilja." Sagde jeg nysgerrigt. "Klokken er 17.38 vi må skynde os og gøre os klar til navne-ceremonien." Sagde Lilja. Jeg vidste ikke hvad vi skulle gøre klar. "Hvad mener du med at vi skal gøre os klar." Sagde jeg. "Du skal have navne-ceremoniens kjole på, den er så smuk. Jeg skal bare gøre mig pæn ligesom hvis jeg skulle til en fest. Jeg finder kjolen til dig og så hjælper jeg dig." Sagde Lilja. Jeg kunne ikke vente med at se den kjole. Da hun kom med kjolen kunne jeg ikke lade vær med at kigge på den den var så smuk. Da jeg fik den på blev jeg så glad fordi jeg så så godt ud med den på, og det siger jeg ikke for at prale. Da vi var blevet klar så skyndte vi os hen til navne-ceremonien. Jeg fik mit navn og det var Athena. Det er et flot navn hvis jeg selv skal sige det. Jeg fik også superkræfter og det var at jeg kunne flyve og bestemme om det skulle regne eller om solen skulle skinne. Da vi var færdige så viste Lilja hvor jeg skulle sove når det nu altså var at vi skulle sove. Det var det samme værelse som hende der var nemlig en køjeseng som vi

skulle dele. Jeg sov øverst og Lilja sov nederst. Vi sad og snakkede i jeg ved ikke hvor lang tid men til sidst blev klokken altså 21.23. Vi gik i seng, men så sagde jeg at jeg jo ikke havde noget nattøj, så sagde hun at jeg bare kunne låne noget af hendes. Jeg tog en flot natkjole på med solsikker, og så gik jeg op i køjesengen og lade mig til at sove. Mig og Lilja vi lå og snakkede en lille smule indtil vi kunne sove. Jeg sov temmelig godt i den seng.

Da jeg vågnede så jeg at Lilja ikke var i sengen, så jeg prøvede bare at gå ud og kikke. Da jeg gik ud fandt jeg et mellem stort hus hvor der kom meget støj fra. Det skal lige siges at jeg havde kun den natkjole på. Da jeg gik ind kunne jeg se at alle kiggede på mig for ja alle var der. Jeg blev ret flov men jeg prøvede at kigge op på de andre. Pludselig hørte jeg Rak sige om jeg ikke skulle have mere tøj på, jeg blev helt rød i hovedet så flov var jeg. Lilja hun skynde sig hen til mig og følte mig med tilbage til huset. Da vi kom tilbage tog jeg tøj på og redte min seng. “Hey du skal ikke tage dig af Rak han er bare irriterende. Og der hvor du kom hen det var der hvor det var at vi spiser, så vi kan gå hen og tage noget og spise “. Lilja og jeg gik hen og fik noget specielt men godt morgenmad. Det var vist noget snegle-pate og noget mærkeligt brød. Da vi havde spist ville Nikula fortælle mig hvad jeg skulle gøre for at få Nukakaen. Min papfar havde den og jeg skal vist lige vænne mig til at sige papfar. “Nå Athena nu siger jeg hvad du skal gøre for at få denne Nukaka. Først skal du sjovt nok tilbage til menneskeverdenen. Når du er kommet tilbage så skal du lade som om intet her er sket. Du skal bare være som du altid var. Så finder du hans kontor når han ikke er der og så går du ind. Når du er kommet derind så leder du over det hele og jeg mener over det hele!! Så hvis du har fundet den så kommer du bare herind med den. Men hvis den ikke er der så har han den på sig og ja så må du selv klare dig der fra. Der er ikke andet jeg kan sige eller gøre.” Sagde Nikula. “Okay skal jeg så bare begynde nu eller hvad “ sagde jeg. “Du skal gøre det i dag og ikke i morgen for vi har brug for det nu” sagde Nikula. “Jeg tror bare jeg gør det nu“ sagde jeg med en lidt forvirret stemme. “Okay så er det bare afsted og det kan kun gå for langsomt.” Sagde Nikula. Jeg begyndte ligeså stille at gå mod døren til menneskeverdenen. Jeg havde ikke rigtig lyst men jeg blev nød til det. Da jeg endelig kom derhen gik jeg bare ind det skulle bare overstås. Da jeg kom ind så jeg at de ikke var hjemme så jeg skyndte mig ind på hans

kontor fordi jeg vidste hvor det var. Da jeg kom derind kiggede jeg over det hele men jeg kunne ikke finde den. Jeg gik op på mit værelse og på vejen op så jeg et billed og jeg vidste at der også var et billed på hans kontor. Jeg ville prøve at kigge bag det billed. Jeg tog det ned og ja lige der lå den. Jeg tog den og skyndte mig op til døren og så hørte jeg min mor og papfar gå ind. Jeg råbte bare " Hej mor " og skyndte mig ind af døren. Jeg løb alt hvad jeg kunne hen til Nikula og jeg gav den til hende. Hun blev så glad og hun skyndte sig at trykke på stop så der ikke ville komme mere snask.

Da vi var færdige holdte vi en kæmpe fest. Og ja nu er jeg her har boet her i 7 år så nu er jeg 19 år. Jeg tror jeg kommer til at bo her resten af mit liv. Jeg har det super godt her. Mig og Lilja er stadig bedste venner nu.